

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz
Protokolant: Agnieszka Zdanowicz-Martyna	

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2014 r. w Lublinie

sprawy H. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 8 lipca 2014 r. sygn. akt IV U 432/14

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. na rzecz H. D. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

III AUa 858/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy w Zamościu zmienił decyzję pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. i ustalił wnioskodawcy H. D. prawo do emerytury obliczonej na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440) poczynając od dnia 1 stycznia 2014 r. a nadto zasądził od pozwanego na rzecz wnioskodawcy kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach prawnych:

Wnioskodawca H. D., ur. dnia (...), jest uprawniony do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym od 1 marca 2005 r. (po ukończeniu 60 roku życia).

We wniosku z dnia 27 kwietnia 2010 r., złożonym po ukończeniu 65 roku życia, H. D. zwrócił się o przyznanie prawa do emerytury, informując jednocześnie, że przez okres 30 miesięcy od 19 października 2007 r. do 22 kwietnia 2010 r. wykonywał pracę na podstawie umowy zlecenia. Do wniosku zostało dołączone zaświadczenie potwierdzające zatrudnienia na podstawie umowy zlecenia i wskazujące wysokość wynagrodzenia oraz odprowadzonych składek.

Decyzją z dnia 28 kwietnia 2010 r. pozwany przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 19 kwietnia 2010 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 81,89%, a kwota bazowa 1.903,03 zł, przy czym w części socjalnej przyjęto kwotę bazową w wysokości 2.716,71 zł.

W dniu 27 stycznia 2014 r. skarżący złożył wniosek o przeliczenie emerytury według nowych zasad na podstawie art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i o obliczenie jej wysokości na podstawie art. 26 tej ustawy

Zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił wnioskodawcy przeliczenia świadczenia.

W piśmie procesowym z dnia 23 czerwca 2014 r. organ rentowy wskazał, że emerytura przyznana zgodnie z art. 26 cyt. ustawy wynosiłaby od dnia 1 stycznia 2014 r. – 2.654,86 zł a od 1 marca 2014 r., po waloryzacji – 2.697,34 zł. Dotychczas wypłacane wnioskodawcy świadczenie wynosi 1.803,88 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentacji zawartej w aktach rentowych oraz aktach niniejszej sprawy.

W oparciu o poczynione ustalenia Sąd Okręgowy uwzględnił odwołanie przywołując przepisy cyt. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z treścią art. 27 tej ustawy ubezpieczonym mężczyznom, urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli łącznie spełnili następujące warunki: osiągnęli wiek co najmniej 65 lat (w przypadku urodzonych do dnia 31 grudnia 1947 r.) oraz mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący 25 lat.

W myśl przepisu art. 55 cyt. ustawy, ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenie emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53. Powyższy przepis umożliwia zatem ustalenie wysokości świadczenia osobom spełniającym warunki do przejścia na emeryturę na starych zasadach (art. 27) według reguł obowiązujących dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. (tj. na zasadach z art. 26), o ile osoby te kontynuowały ubezpieczenie emerytalne po osiągnięciu 60/65 lat życia i wystąpiły z wnioskiem o świadczenie po dniu 31 grudnia 2008 r., a emerytura obliczona w myśl art. 26 okaże się wyższa niż obliczona zgodnie z art. 53.

Sąd Okręgowy zważył, że w sprawie bezsporne było, że wnioskodawca ukończył wiek 65 lat w (...) i był zatrudniony na podstawie umowy zlecenia w okresie od 19 października 2007 r. do 22 kwietnia 2010 r., zatem kontynuował ubezpieczenie po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego. Bezsporne jest również, że wnioskodawca miał przyznane prawo do emerytury od 1 marca 2005 r., natomiast decyzją z dnia 28 kwietnia 2010 r. została mu przyznana emerytura po ukończeniu wieku 65 lat od dnia 19 kwietnia 2010 r.

W ocenie Sądu Okręgowego fakt przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury wcześniejszej nie pozbawia go możliwości ubiegania się o ustalenie wysokości świadczenia według reguł określonych w art. 26. Stanowisko takie

potwierdzają wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2013 r. II UK 424/12 (LEX Nr 1341674), z dnia 4 września 2013 r. II UK 23/13 (LEX Nr 1375193) i z dnia 7 listopada 2013 r. II UK 143/13 (LEX Nr 1399861).

W wyroku z dnia 10 lipca 2013 r. Sąd Najwyższy jednoznacznie stwierdził, że ubezpieczony urodzony przed dniem 1 stycznia 1949 r., który osiągnął wiek emerytalny, kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę dopiero po dniu 31 grudnia 2008 r., może złożyć wniosek o wyliczenie tego świadczenia, niezależnie od tego czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym czy o emeryturę wcześniejszą. Jeżeli nie może być kwestionowana możliwość kilkakrotnego przechodzenia na emeryturę, a w treści art. 55 cytowanej ustawy brak jest zastrzeżenia, że wniosek o przejście na emeryturę w powszechnym wieku przez osoby objęte art. 27 ma być pierwszym wnioskiem o przejście na emeryturę (o nabycie statusu emeryta), przepis ten (art. 55 ustawy) należy rozumieć jako przyznający prawo do złożenia wniosku o wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu wieku 60/65 lat, a wniosek został złożony po dniu 31 grudnia 2008 r., niezależnie od faktu przejścia przez te osoby na emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym. Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w powołanych orzeczeniach.

Sąd Okręgowy zważył, że wnioskodawca spełnił warunki określone w art. 55 cyt. ustawy a na przeszkodzie ponownemu obliczeniu wysokości świadczenia emerytalnego nie stoi okoliczność, iż prawo do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym nabył w dniu 19 kwietnia 2010 r. Sąd wskazał, że ubezpieczony, który we wniosku o ustalenie emerytury po osiągnięciu wieku emerytalnego nie zgłosił żądania obliczenia wysokości świadczenia na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy, a czynił to dopiero po uprawomocnieniu się decyzji przyznającej świadczenie emerytalne, zachowuje prawo do obliczenia emerytury zgodnie z art. 26 (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2006 r. II UZP 16/05 (LEX Nr 171463)).

Z tych względów i na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję.

Sąd rozstrzygnął o kosztach procesu na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 12 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013.461).

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany organ rentowy zaskarżając wyrok w całości i zarzucając naruszenie art. 26 w zw. z art. 55 cyt. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez jego błędne zastosowanie w sytuacji, gdy uprzednio wnioskodawca pobierał już emeryturę, przyznaną na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 2 cyt. ustawy.

Wskazując na powyższy zarzut pozwany wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Apelujący nie kwestionował ustaleń Sądu Okręgowego co do faktu kontynuowania przez wnioskodawcę ubezpieczenia z tytułu zatrudnienia po osiągnięciu 65 lat a także wystąpienia z wnioskiem o przyznanie emerytury na podstawie art. 27 cyt. ustawy po dniu 31 grudnia 2008 r. Pozwany wywodził, że wątpliwość organu rentowego sprowadza się do pytania czy można ustalić wysokość emerytury w trybie art. 26 cyt. ustawy, jeżeli wcześniej wnioskodawca pobrał już emeryturę przyznaną w trybie art. 29 ust. 1 pkt 2 cyt. ustawy. Wątpliwość ta wynika z możliwości pomniejszenia wypłaty emerytury osobom urodzonym po 31 grudnia 1948 r., zgłaszającym wniosek o przyznanie nowej emerytury po 31 grudnia 2012 r., poprzez odliczenie wypłaconych świadczeń od kapitału emerytalnego.

Z tych względów pozwany uznawał apelację za uzasadnioną.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik wnioskodawcy wnosił o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Podnosił, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń a nadto wnikliwie przeanalizował stan prawny i orzecznictwo Sądu Najwyższego. Wnioskodawca spełnił wszystkie warunki do obliczenia emerytury w trybie art. 26 cyt. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który nie zawiera regulacji pozwalającej na pomniejszenie wysokości emerytury w sposób wskazany w apelacji.

Opierając się na ustaleniach faktycznych jak i rozważaniach prawnych poczynionych przez Sąd I instancji **Sąd Apelacyjny zważył co następuje:**

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu. Stan faktyczny w niniejszej sprawie nie był sporny. Sąd Okręgowy co do obliczenia wysokości emerytury wydał trafne rozstrzygnięcie, aczkolwiek nie powinien był wskazywać w sentencji wyroku podstawy prawnej, a nadto winien był ustalić konkretną wysokość emerytury, gdyż tej materii dotyczył spór. Stanowisko stron wskazuje jednak, że wyrok, pomimo swej ułomności, jest dla niech zrozumiały, gdyż wnioskodawca nie zaskarżył wyroku zaś pozwany wskazał jako przedmiot sporu wysokość a nie prawo do świadczenia.

Sąd Apelacyjny akceptuje w całości ustalenia faktyczne jak i wywoły prawne poczynione przez sąd I instancji, zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r. II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60).

Zarzut naruszenia prawa materialnego nie jest trafny. W świetle powołanego w apelacji art. 55 cyt. ustawy ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53. Dokonując wykładni cyt. przepisu, Sąd Okręgowy zasadnie odwołał się do orzecznictwa Sądu Najwyższego, które jest obecnie na tyle utrwalone, że daje podstawę do interpretacji przepisu w sposób zaprezentowany przez Sąd Okręgowy (por. cyt. uchwała z dnia 4 lipca 2013 r. i wyrok z dnia 10 lipca 2013 r. oraz wyrok z dnia 7 listopada 2013 r. II UK 143/13 LEX nr 1399861 i wyrok z dnia 19 marca 2014 r. I UK 345/13 LEX nr 1455228).

W ocenie Sądu Apelacyjnego fakt pobierania emerytury, przyznanej przed emeryturą ustaloną w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, nie stoi na przeszkodzie wyliczeniu emerytury na podstawie art. 26 cyt. ustawy, pod warunkiem wszakże, że ubezpieczony urodzony przed dniem 1 stycznia 1949 r. kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po spełnieniu przesłanek wymienionych w treści art. 27 cyt. ustawy i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r. Dla możliwości wyliczenia emerytury w trybie art. 26 cyt. ustawy istotne jest to, że ubezpieczony odprowadza składki na ubezpieczenie emerytalno-rentowe, zatem uczestniczy w tworzeniu Funduszu. Pozbawienie go prawa do wyliczenia emerytury w trybie art. 26 cyt. ustawy, tylko z tego powodu, że pobierał świadczenie wcześniej przyznane, nie znajduje żadnego umocowania prawnego.

Wbrew twierdzeniom apelującego nie ma wątpliwości co do możliwości ustalenia podstawy obliczenia emerytury wnioskodawcy poprzez jej pomniejszenie o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur. Przewidujący taką operację art. 25 ust. 1b cyt. ustawy usytuowany jest w rozdziale 1. działu II, zatem dotyczy wyłącznie emerytur dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. Wnioskodawca urodził się przed 1 stycznia 1949 r., toteż przewidziane w cyt. przepisie pomniejszenie emerytury nie dotyczy jego świadczenia. Nadto art. 55 cyt. ustawy odsyła wyłącznie do treści art. 26, zatem brak podstaw do stosowania pozostałych przepisów tego rozdziału do ubezpieczonego urodzonego przed 1 stycznia 1949 r.

Mając powyższe względy na uwadze Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanego jako bezzasadną w trybie art. 385 k.p.c.

Wnioskodawca jest stroną wygrywającą sprawę zatem na mocy art. 98 § 1 k.p.c. pozwany winien zwrócić mu poniesione koszty procesu tj. koszty zastępstwa procesowego w kwocie 120 zł. Zasądzając koszty procesu Sąd Apelacyjny miał na uwadze treść § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz.1348).